

เสียดดดด... เจ้านาย

ลูกน้อง
เว็นเว้อ

@ เพรทนาย...

สามตด...เจ้านาย ลูกน้อง...เว็นเว้อ

ลิขสิทธิ์ © วรบุษ ภาติยมงคลกุล

สงวนสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

แต่งโดย เพทมาย

คำนำ

“สาตถตถ เจ้านาย ลูกน้อง เว้นแ้ว” แม้จะเป็นงานเขียนในเชิงเสียดสี แต่ก็แฝงเร้นไปด้วยความสร้างสรรค์ ที่อยากให้เป็นที่ประจักษ์จากเวลาสะท้อนสังคม ให้เห็นพฤติกรรมที่ทำให้องค์กรไม่เจริญ จาก “ภาวะ” ที่มีที่เป็นกัน

ไม่ว่าจะเป็นการแสดงออกด้วยคำพูด การแสดงออกด้วยคาแรคเตอร์ หรือแม้กระทั่งใช้วิธีหลากหลาย เพื่อให้ผลลัพธ์ ได้สนองอารมณ์ หรืออะไรก็ตามที่ไม่ได้ตั้งอยู่ในจิตสำนึกของ “มนุษยธรรม”

อย่าลืมว่าชีวิตของมนุษย์นั้นสั้นนัก ท่านพุทธทาสสอนไว้ ไม่ให้ยึดติดกับสิ่งที่เป็น แต่เมื่อถึงคราวต้องเป็นอะไรก็แล้วแต่ “ต้องเป็นให้เป็น”

ผู้เขียนไม่ประสงค์จะล่วงเกิน หรือป้ายร้ายใส่ใคร แต่อยากให้ทุกๆ คนได้กลับมาคิดทบทวน ในมุมหนึ่งที่เกิดขึ้นกับสังคมของการทำงานร่วมกัน “คำพูด” หรือ “วิธี” ที่ทำร้ายกัน ไม่ใช่พละดีต่อองค์กร อีกทั้งยังเป็นตัวเร่งและทำลาย “ศรัทธา” ของแต่ละอาชีพได้เป็นอย่างดี...

ผู้เขียนขอกราบอาราธนาคุณธรรมคำสอนของท่านพุทธทาสมาบรรยายไว้ได้ภาพ ขอกราบขอบพระคุณมารดาผู้ให้กำเนิด และขอบขอบคุณทุกๆ ความรู้สึก ที่เป็นแรงใจให้มุ่งมั่น ก้าวเดินต่อไปบนเส้นทางตัวอักษรนี้

นิยามของผู้เขียน 'อักษร' ทุกตัวเสมือนดาบสองคม จึงเป็นหน้าที่ของ 'นักเขียน' ที่ต้องถ่ายทอดด้วยจิตสำนึกในความรับผิดชอบต่อสังคม หาก 'อักษร' ตัวใดส่งผลกระทบต่อบางแง่บางมุมในความรู้สึกของผู้อ่าน 'ผู้เขียน' ขอน้อมรับคำติชมไว้แต่เพียงผู้เดียว

บทแนะนำ

สาตตต เจ้านาย ลูกน้อง เว้นเว้อ

เจ้านายดีๆ ใครๆ ก็อยากเดินตาม พอๆ กับลูกน้องที่ซื่อสัตย์ ใครๆ ก็อยากได้...

"ภาวะผู้นำ" กับ "ภาวะผู้ตาม"

หัวข้อที่จะต้องใส่ไว้บนเส้นทางอาชีพของแต่ละคน เพื่อใช้รับแรงปะทะจากความกดดัน ที่จะเกิดขึ้นท่ามกลางเหตุการณ์ต่างๆ ซึ่งล้วนแต่มาจากปัจจัยของ *อารมณ์*

เพียงแต่...

สิ่งที่จะใช้วัดคำว่า "ภาวะ" หรือ "ความเป็น" นั่นคือ... "การตัดสินใจ"

ที่ไม่มีใครชี้ชัดได้ว่า "ถูก" หรือ "ผิด"

เพราะบางครั้ง...มันก็เป็นคำตอบที่รู้อยู่คนเดียว

ไม่นานน้อง ไม่ฟ้องนาย ไม่ขายเพื่อน

“ผมทำงานเก่งก็แล้วกัน” นั่น...มาอีกแล้ว คำพูดแบบนี้

ชายสูงวัยบุคลิกดีดูภูมิฐาน เสียวกังวาลเข้ม มีภาวะแต่่งกายด้วยชุดสูทตามแบบสากล บ่งบอกความเป็นนักเรียนนอก และเคยดำรงตำแหน่งสูงมาแล้ว

ประวัติการทำงานท่านผู้นี้โดดเด่นในธุรกิจเฉพาะ ที่ไม่ได้ขยับขยายเติบโตมากเท่าไร ไม่รู้ว่าเป็นเพราะการบริหารงาน หรือเป็นเพราะสภาวะเศรษฐกิจ

เอาล่ะๆ...จะอะไรก็ช่างก่อน เดี่ยวก็คงพอจะมองออกว่าเป็นเพราะอะไร...

เมื่อมีผู้บริหารคนใหม่เข้ามา...แผนกที่เดือดร้อนเป็นอันดับแรก ไม่พ้นแผนกบัญชีอะไรๆ ก็บัญชีเนอะ ก็มีหน้าที่เก็บประวัติศาสตร์ เก็บทรัพย์สินสมบัติของบริษัทฯ นี้ทำยังไหวได้...

“ผมอยากได้งบการเงินของบริษัท” เสียวกุมักังวาลกรอกไปตามสาย

ไม่นานเกินรอ...ก็ได้สิ่งที่ต้องการ

เมื่อหัวหน้าแผนกบัญชีเข้าไปนั่งอยู่ตรงเก้าอี้ของท่านกรรมการ เพื่อชี้แจง

รายละเอียดต่างๆ ที่มาที่ไปของตัวเลข ซึ่งการพบกันครั้งแรก เหมือนไม่เป็นที่
ต้องระงับ เหตุเพราะบุคลิกไม่สุขุมพอ ตามที่ท่านผู้บริหารใหม่ต้องการ...

ดังนั้น...เมื่อไม่ถูกชะตา ย่อมพิดเสมอ ถ้าใครจะมากูลเรื่องอะไรก็ตาม ซึ่งไม่นาน
ก็มีเหตุการณ์การเคลื่อนย้ายทรัพย์สินบริษัทฯ ของฝ่ายจุนจ้าน (ฝ่ายจัดซื้อ)
ต่างๆ ที่ไม่ใช่ในส่วนหน้าที่และความรับผิดชอบ พอไม่สบอารมณ์คุณจัดซื้อ ก็เดิน
ไปฟ้องท่านผู้บริหารใหม่ทันที ซึ่งเมื่อผู้บริหารใหม่ไม่ถูกชะตาหัวหน้าแผนกบัญชี
อยู่แล้ว ก็ไม่รอที่จะเรียกมาต่อว่า...

“ผมเพิ่งมาทำงาน ผมไม่ชอบให้คุณทำตัววุ่นวาย” เป็นคำประกาศิตชนิดที่ไม่
ต้องการคำอธิบายใดๆ

แต่เหมือน...ท่านผู้บริหารใหม่ท่านนี้ จะต้องชะตากับหัวหน้าแผนกการเงินของ
บริษัทในเครือ ที่มีบุคลิกสุขุมเรียบร้อย มีมาดของนักบัญชีการเงิน แต่เสียด้ายที่
ไม่ได้อยู่ในความรับผิดชอบของท่านผู้บริหารใหม่

พอไม่นานนัก...ก็เกิดเรื่องก็จากของฝ่ายจุนจ้าน ทำให้หัวหน้าการเงินแสนดีคน
นี้ “ลาออก” เอง

เมื่อผู้บริหารใหม่ท่านนี้ได้ทราบข่าว ก็สอบถามกับเลขาแสนดี ที่เล่าเรื่องที่หัวหน้า
การเงินถูกก็จากให้ฟัง ซึ่งก็ทำให้ท่านผู้บริหารใหม่นึกอะไรขึ้นมาได้...

คราวนี้เรื่องอะไรล่ะ...ก็ไอ้เรื่องเคลื่อนย้ายทรัพย์สินบริษัทฯ ที่ไม่ว่าใครจะทำ

อะไร ก็ต้องแจ้งฝ่ายบัญชีที่ดูแลเรื่องนี้ก่อน...

“ผมเพิ่งรู้ว่าเขามีนิสัยแบบนี้” เป็นถ้อยคำที่เอ่ยขึ้น เมื่อได้ฟังรายละเอียดทั้งหมด ทั้งๆ ที่ก่อนหน้านี้ไม่อยากจะฟัง แลมายังต้องว่าอีก...

สาตตตเจ้านาย ไปเรียบร้อยแล้ว...

“ผู้นำ” ไม่ใช่เก่งแคว้น แต่ต้องเก่งคนด้วย

แต่ก็ศกตความไม่ชอบส่วนตัว อาจปิดหูปิดตา ทำให้มองคนไม่ทะลุได้ การไม่ฟังเหตุผลตั้งแต่ครั้งแรก ก็บั่นทอนศรัทธาไปครึ่งหนึ่งแล้ว...กว่าจะสร้างให้กลับมามีใหม่ได้...คงต้องใช้เวลา...

ประกาศแสนยานุภาพ

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว...อ้อยไม่ใช่...ณ บริษัทฯ แห่งหนึ่ง ที่ทำธุรกิจโรงแรมริมหาดสวยงามมีระดับ เพิ่งได้สตรีนางหนึ่ง uly จากเมืองนอก ไฟแรง เป็นมืออาชีพเข้ามาดูแล อ่านตามท้องเรื่องแบบนี้ ใครๆ ก็ต้องคิดว่า...

“โอ้โห...หนึ่งนางนี้...ต้องสุดยอดแล้ว”

ทันที..ที่นางได้รับตำแหน่งกรรมการ นางก็เดินอาดๆ มาที่แผนกบัญชีการเงิน เพื่อต้องการรายงานผลประกอบของบริษัทฯ ซึ่งในเวลานั้น...เจ้าสำนักแผนกไม่อยู่ เพราะไม่สบายจึงไม่ได้มาทำงาน...นางจึงจะขอรายงานข้างต้นกับคิษย์น้องในสำนักแทน

ความที่...บริษัทฯ เจ้ากรรมนี้ ไม่เคยจ้างให้พนักงาน ที่ต้องทำงานร่วมชะตากรรมอยู่ด้วย ได้ทราบถึงการแต่งตั้งกรรมการคนใหม่ ซึ่งก็สร้างความกังวลให้กับพนักงานตัวเล็กๆ เป็นอย่างมาก เนื่องจากยังไม่แน่ใจว่านางเป็นใคร?..

และแล้ว...เหตุการณ์ครั้งสำคัญในประวัติศาสตร์ของการพบกันเป็นครั้งแรก ก็เริ่มขึ้น...เหมือนรักแรกพบ..และรักฝังใจด้วย

เมื่อพนักงานระดับล่าง ไม่อาจที่จะมอบรรยายานสำคัญของบริษัทฯ ให้นางได้

เนื่องจากตลอดเวลาที่ทำงานอยู่บริษัทฯ นี้มากเกือบสิบปี ได้รับการอบรมสั่งการต้องรักษาความลับของบริษัทฯ อีกทั้งเจ้าสำนักก็ไม่อยู่ ใครจะรับผิดชอบให้ล่ะ...ถ้าเกิดข้อมูลบริษัทรั่วไหลออกไป

แล้ว...เสียงประธานตัวเอง...(อ๋อ...ไม่ใช่ๆ)...เสียงประกาศเสนยานุภาพก็ดังขึ้น...

“ฉันได้รับ *authorize* มาแล้ว”

ร่างบอบบางของสตรีนางนี้สั่นเทา อย่างอารมณ์โกรธจัด นางทำมืออย่างแค้นเคือง กลุ่มคิดเหมือนว่า...ตำแหน่งของฉันไม่ใช่เล็กๆ นะยะ ก่อนจะแพดเสียงดังลั่นไปทั่วห้อง

“กตโทรทัศน์บอกหัวหน้าเธอเดี๋ยวนี...ว่าฉันจะต้องได้รายงานภายในวันนี้” พูดจบกก็สะบัดหน้า พलगหมุนตัวเดินกลับไป

อ่า่นๆ แล้วเหมือนละครน้ำเน่าเลย...เวลานางร้ายเพลงทุกก็กับบรรดาเด็กรับใช้... แต่ต่างกันที่บทบาทของแต่ละคน ผู้เขียนจะบอกว่า...ละครฉากนี้ไม่ได้อยู่ในจอทีวี แต่มันอยู่ในโลกใบนี้จริงๆ...

ท่านผู้บริหารเจ้านาย...

อยากจะถามว่าตำแหน่งของท่านได้แต่ใตมา ไม่คิดบ้างหรือว่า...มันเป็นหัวโขนที่
ท่านก็ต้องใส่ไว้ เช่นเดียวกับพนักงานตัวเล็กๆ นั้นเหมือนกัน เพียงแต่...ท่าน
ได้รับมอบหมาย ให้อยู่ในลำดับที่สูงกว่า อีกทั้งเงินเดือนก็มาก แต่สุดท้าย...ยังไร
ก็ยังมีไม่พ้นคำว่า...มนุษย์เงินเดือน...แจกเช่นเดียวกับพนักงานในบริษัทฯ

“ผู้นำ” ที่มีบาร์มี...ไม่จำเป็นต้องประกาศตนอย่างไร้ค่าเช่นนี้...

ในโลกใบนี้...ไม่มีใครทำงานคนเดียวได้ มดปลวกยังต้องร่วมกันสร้างรัง จะต่าง
อะไรกับองค์กร ถ้าขาดแขนขา ก็ขาดพลังสร้างควมยิ่งใหญ่เช่นกัน...

ชนะความไม่ดีของเขา ด้วยความดีของเรา

สาตตต เจ้านาย ลูกน้อง เว้นเว้อ

@ พททช